

Pappagruppen i Venstre
v/ Stig Breistein
Løkkeveien 18
1555 Son
90924767

Kulturdepartementet
postmottak@kud.dep.no

HØRINGSNOTAT: NRK-PLAKATEN

Får en politisk interessegruppe for stor innpass hos Nrk kan politiske spørsmål veltes ubalansert i mot de demokratiske prinsipper vi tror på. Nrk er et så stort mediehus, spesielt på aktualiteter i radioen, at faren er overhengende. Derfor må denne kolossen splittes og deles opp. Delene må selges ut. Ingen interessegruppe må kunne få kjøre sine egne saker gjennom Norges største mediehus.

Stemmer vår påstand kan det tyde på at en del journalister får lov til å bruke Nrk for sine egne politiske ståsteder.

Når vi spør om hvilken kvalitetskontroll Nrk har på dekning av politiske spørsmål, blir de svar skyldig. Kvalitetsikring må en slik mediegiigant ha.

Vi mener at vi kan være på vei inn i et slikt kasus. Vi mener at Nrk dekker likestillingsområde meget ubalansert. Det kan noen ganger virke som at den andre siden skal knebles.

Vårt inntrykk er at av 20 innslag på likestilling går 19 til kvinner. Den andre siden, fedre og likestilling, får den ene og da er det som regel en koseprat om pappaperm. De alvorlige temaene som vi kommer innpå under skal børstes inn under teppe.

Takket være bl.a. Nrk er vi alle godt kjent med politiske kvinnetemaer for likestilling. Bl.a. på grunn av Nrk's knebling av den andre siden kjenner samfunnet lite til de likestillingspolitiske temaene som fedre står overfor. Leseren må tro vi er sprø i hodet når vi påstår at fedre er langt mer diskriminert en kvinner. Du tror vi er sprø fordi du ikke har hørt nok om de områdene som diskriminerer fedre, bl.a. fra vårt største mediehus Nrk.

Det er vanskelig å belyse Nrk's ensidighet og knebling av politiske spørsmål, men vi vil prøve å vise noen eksempler under.

Kanskje det viktigste likestillingspolitiske spørsmålet som fedre i dag står overfor er at fedre i dag bor i et land som stjeler barna fra seg. Ikke fordi fedre er dårlige foreldre, men fordi mange mødre nekter fedre å hente barna på samvær. Det er i dag ingen reelle saksjoner mot samværsabotasje. Far og barn blir fjernet fra hverandre på mors forgodtbefinnende. Dette er et meget alvorlig samfunnsproblem som er tabu for Nrk. Hvorfor er det ikke straffbart og drive med psykisk barnemishandling i form av samværsabotasjet? Fordi det er kvinner som er overgriperen? Temaet skal ikke berøres.

For noen år siden snudde 5 av 5 kvinnelige høyesterettsdommere en lagmannsrettsdom. De uttalte at det er trist at mor driver med samværsabotasje, men barna skal bo hos mor og for å unngå mors konfliktskapende holdning til samværet får far ikke samvær med barna. Lagmannsretten mente at far måtte få hovedomsorgen på grunn av mors samværsabotasje. Nrk nekter å ta dette temaet opp slik at det er få fedre som vet hvordan systemet fungerer.

Andre likestillingspolitiske temaer som Nrk ikke ønsker å berøre er:

-rettsystemet gir ikke en kjønnsnøytrale behandling av barnefordelingssaker. Norske domstoler er kanskje den mest diskriminerende enheten vi har i Norge i dag (I dag bor under 3 % av barn som bor hos en forelder hos mor. ref SSB).

-hvorfor har fedre i dag ikke samme lovbestemte foreldrerettigheter som kvinner. (det er i dag ingen lover som diskriminerer kvinner, men flere som diskriminerer menn).

-hvorfor har Nrk aldri latt oss møte en far som står utenfor krisesenteret når mor har gått inn med barna. Nrk dekker ofte den andre siden. Vi kjenner sannheten og det er ikke den Nrk forteller samfunnet.

-Hvorfor har vi aldri møtt en mann som mener seg uskyldig dømt for voldtekt, mens Nrk til stadighet dekker den andre siden.

-hvorfor tar ikke Nrk opp Preben Møllers bok, "Kampen om Voldtekt". Han mener at mye av det vi mener om voldtekt er basert på myter. Myter som Nrk har gitt oss? Nrk dekker daglig voldtekter, men ønsker ikke å fortelle samfunnet om en

annen side enn den kvinnebevegelsen kommer med. Det kan virke som at boken skal knebles fordi den snakker NrK og kvinnebevegelsen midt i mot?

-Hvorfor er det ikke straffbart å oppgi feil barnefar ved fødsel. Mange barn og fedre får voldsomme traumatiske opplevelser når sannheten kommer for dagen.

-hvorfors er falske incestanklager ikke straffbart?

-hvorfors er det ikke straffbart å gå på by'n for å skaffe seg en graviditet?

NrK startet en debatt om menn og vold med å fortelle at hver tredje mann er voldelig. Forskere som mente at dette var faktafeil skulle ikke slippes til. Fem forskere gikk ut i en kronikk i Dagbladet og sa at Norske menn ikke er spesielt voldelige. Forskerne var 2 kvinner og 3 menn fra 4 forskjellige forskningsinstitusjoner. Se nederst eller (<http://www.dagbladet.no/kultur/2005/11/15/449363.html>)

Når vi spør NrK om hvorfor disse ikke slippes til i debatten får vi beskjed fra den gang nyhetsdirektør Gro Holm at vi mister vår seriøsitet som forening hvis vi tror på forskere som mener at Norske menn ikke er voldelige. Hun har nemlig venninner som er sammen med voldelige menn og derfor må omfanget av voldelige menn være stort!

I samme debatt kom det tydelig frem at kvinnebevegelsen kan styre hvem som skal på hos NrK. Jeg var selv i flere NrK debatter på radio og TV og hver gang skulle jeg møte Tove Smådal fra krisesentersekretariatet. Men til hver debatt møtte jeg en annen debatant. En som kvinnebevegelsen forlangte skulle møte oss i debatten. Selv om Smådal sitter på mye kompetanse om vold mot kvinner var hun tydeligvis litt for skarp i vendingene for kvinnebevegelsen i denne debatten. NrK hoppet villig når kvinnebevegelsen sa hopp.

NrK er meget opptatt av for stor mannsdominanse i lederstillinger, styrer, offiserer i det militære, politiske lister til kommune-, fylkes- og stortingsvalg osv. Men når vi ber NrK ta opp kvinnedominansen i likestillingsdepartementet (80 % kvinner) får vi til svar at, nei det passer ikke inn. Det samme får vi til svar vedrørende kvinnedominansen hos likestillingsombudet.

NrK kjørte en politisk likestillingskampanje på flere måneder når 3 jenter ønsket å fly på ski. Kampanjen var vellykket. De tre jentene fikk til slutt leke seg. Men når vi spør når NrK skal kjøre en tilsvarende kampanje for å fjerne den lovbestemte diskriminering av fedre i barneloven får vi til svar at vi er noen bitre, skilte menn.

Tidligere likestillingsminister Karita Bekkemellem Orheim spurte i en debatt på NrK om mannspanelet hun etablert, "*men hvor er alle pappaene da*"? Hun er vel vitende om flere engasjerte fedrgrupper og fedre som ønsket å bidra i debatten, men NrK ønsker tydeligvis å kneble denne siden.

Da flere gikk ut mot mannspanelet fordi det var ensidig sammensatt, bl.a. var ikke Frp med i panelet sammen med flere pappagrupper, skulle denne kritikken knebles. NrK slapp ikke kritikerne til. Når det så to år senere ble nedsatt et kvinnepanel, slapp flere kvinnelige kritikere til hos NrK for nettopp å kritisere panelets sammensetning. Ja for oss kan det virke som om kvinnebevegelsen har klippekort for å slippe til i NrK.

En av advokatene som har hatt flest barnfordelingsaker ble intervjuet om en ny regel om at mødre ikke kan flytte langt bort med barna etter samlivsbrudd. Han uttaler at han aldri har opplevet et tilfelle hvor en mor flytter grunnet jobb-situasjon. Intervjuet vises ikke, i stedet for inviteres Aleneforeldreforeningen inn på direkten i Dagsrevyen til intervju. Her forteller foreningen om hvor forferdelig denne loven er bl.a. fordi mødre må kunne flytte på grunn av jobbsituasjonen?

Det går et helt år før den Svenske dokumentaren "*Kjønnskriget*" slipper til i NrK. Og da blir den sendt midt i fellesferien hvor seertallene er lave. 2 år senere blir den sendt i reprise. Da i påsken hvor seertallene også er lave. "*Kjønnskriget*" er en dokumentar som laget stor debatt i Sverige. Men da den kom ut virket det som at den skulle børstes under teppe her i Norge. Dette var meget undelig fordi den hadde mange innslag fra Norge. Den Norske Justisministeren ble flere ganger intervjuet sammen med Tove Smådal fra krisesentersekretariatet og Norske voldspyskologer. Likevel skulle det ta så lang tid før den ble vist på NrK. Vi kontaktet NrK å lurte på hvorfor den ikke ble vist. Vi fikk da til svar at NrK hadde mottatt den uten kostnader, men den var ikke viktig nok til å bli vist da. For oss så virket det som om dokumentaren slo hull i en del myter som kvinnebevegelsen hadde skapt og at det var noen som bevisst ikke ønsket en tilsvarende debatt i Norge?

Da vi i flere år på rad arrangerte demonstrasjonstog i Oslo på Mannsdagen skulle dette ikke nevnes av NrK. Ca 100 stykker gikk fra Youngstorget til Eidsvolds Plass. Her kunne vi vært mange, mange flere om NrK hadde sluppet oss til og tatt opp fedrepolitiske temaer. Men det virker som det er viktig å kneble denne siden. Veldig underlig når vi vet hvor mye NrK dekker av kvinnepolitiske temaer rundt kvinnedagen.

På sommeråpent inviterte Grossvold til debatt om likestilling. Hvorfor har ikke kvinner blitt likestilt. Vi ønsket en tilsvarende debatt om fedre og likestilling. Bl.a. fordi det da var kommet ut en dom fra rettsystemet hvor en

hjemmeværende far mistet hovedomsorgen til en ute-arbeidende karrierekvinne. Vi mente at denne dommen viste at heller ikke fedre har fått en likestillingsutvikling. Men nei et slik tema passet ikke inn?

For oss virker det til tider som at NRK kjører politiske kampanjer for kvinnebevegelsen?

Det er for farlig for vårt lille demokratiske samfunn om noen skal få innpass i en gigant som Nrk er inne media. Spesielt på aktualiteter i radioen.

Med vennlig hilsen
for Pappagruppen i Venstre

Stig Breistein

Kronikk i Dagbladet ref: punkt over:

Misbruk av forskning

VOLD MOT KVINNER: Den episodiske partnervolden må ikke forveksles med grov kvinnemishandling.

Kari Stefansen Forsker (NOVA) Hilde Pape Forsker (SIRUS) Ole Kristian Hjemdal Seksjonsleder (NKVTS) Sten-Erik Clausen Forsker (NIBR) Thomas Haaland Forsker (NIBR)

Som samfunnsforskere ønsker vi at våre forskningsfunn skal tilflyte allmennheten, og gjerne bli gjenstand for offentlig debatt. Funns fra ulike undersøkelser brukes imidlertid ofte selektivt, og fremstilles noen ganger på måter som er mer egnet til å villed enn til å opplyse. I den senere tid har vi alle vært involvert i store omfangsundersøkelser knyttet til vold mot kvinner (Pape og Stefansen, red., 2004 og Haaland, Claussen og Schei, red., 2005), og i forhold til dette temaet, er vårt inntrykk at misvisende gjengivelser av forskningsresultater er et utbredt fenomen. Både journalister og andre aktører på den offentlige arena har gitt villedende framstillinger av temaet - med henvisning til «tallenes klare tale». Hensikten er etter alt å dømme den beste, nemlig å rette søkelyset mot et alvorlig samfunnsproblem. Konsekvensene av en omtrentlig omgang med forskningsfunn på dette feltet kan imidlertid være alvorlige: Etablerte «sannheter» får leve sitt eget liv uavhengig av kunnskapsutviklingen, med fare for at tiltak som ikke treffer målgruppen blir iverksatt.

SELV OM siktemålet med dette innlegget er av generell karakter, kan våre synspunkter også leses som en kommentar til debatten om Amnesty's pågående kampanje om menns vold mot kvinner i nære relasjoner. Kort gjenfortalt har Amnesty blitt anklaget for å overdrive omfanget av slik vold, mens organisasjonens egne representanter hevder at de bare har referert fakta - riktignok på en forenklet måte. Debatten har vært tilspisset, og har i liten grad bidratt til å til å gi innsikt i hva vi faktisk vet om den volden som rammer kvinner i samliv og parforhold. Det har heller ikke kommet fram hvorfor det er viktig at kunnskap om denne type vold når fram til en bredere offentlighet.

Det Amnesty etter vår vurdering har gjort, er å ta i bruk virkemidler som legger alle betingelser til rette for å skape misforståelser. I sin kampanje har de benyttet fargesterke bilder av skamlåtte kvinner, kombinert med «opplysninger» om at hver fjerde norske kvinne har blitt utsatt fra vold fra partneren sin. Problemet med denne typen framstillinger, som for øvrig er alt annet enn uvanlige, er at illustrasjoner og billedbruk er i utakt med de påstandene som framsettes. Inntrykket som festner seg er at kvinnemishandling er et svært utbredt fenomen. Ofte vises det også til høye mørketall, og i mange tilfeller har uspesifikke utsagn av typen «rammer mange» eller «forekommer overalt», blitt brukt. Å bruke nåtidsformen når omfangstall gjengis er heller ikke uvanlig - som at «én av fire kvinner blir utsatt for vold» - selv om tallene det refereres til dreier seg om et bredt spekter av offeropplevelser noen gang i livet, inkludert mindre alvorlige enkeltepisoder langt tilbake i tid.

Å KRITISERE nevnte måter å framstille problemet på, handler ikke å «så tvil om fakta», slik vår nye likestillings- og forbrukerminister, Karita Bekkemellem, nylig ga uttrykk for i et avisinnlegg. Derimot handler det om å korrigere misvisende framstillinger av forskningsfunn. Kvinnemishandling er et alvorlig nok problem som det er, uten å måtte overdrive omfanget av det. Vårt utgangspunkt er da også at kampen mot slik vold er et samfunnsansvar, og for å være best mulig rustet til å føre denne kampen, må forskningsbasert kunnskap om denne voldens omfang og karakter tas på alvor.

I VÅRE EGNE undersøkelser har vi dratt veksler på den omfattende internasjonale forskningen som finnes på feltet, og har hatt særlig nytte av den amerikanske forskeren Michael Johnsons bidrag. Ved å analysere dokumentasjon fra en rekke ulike studier, har han identifisert distinkt ulike former for vold i parforhold. Et hovedskille går mellom patriarkalsk terrorisme og episodisk partnervold. Den førstnevnte voldsformen ligger tett opptil det som vanligvis omtales som kvinnemishandling, og dreier seg både om fysisk brutalitet og psykisk terror, og om systematisk undertrykkelse, fornæring og maktmisbruk. Nesten uten unntak, er det kvinner som rammes. Episodisk partnervold har derimot ingen klar kjønnsprofil, og inngår heller ikke som ingrediens i et mer omfattende undertrykkelsesregime. Voldsepisodene er som regel ikke grove, og inntreffer forholdsvis sjelden. I første rekke synes de å handle om sviktende kommunikasjon og ukyndig konflikthåndtering.

Kvinnemishandling, eller patriarkalsk terrorisme, forekommer i alle land - også i Norge, hvor om lag 2000 kvinner overnattet på landets krisesentre i fjor. Men i motsetning til påstander som ofte framsettes, er det lite som tyder på at en stor andel av den kvinnelige befolkningen her til lands lever i et mishandlingsforhold. Det finnes heller ikke holdepunkter for at denne typen vold stadig øker i omfang. Tvert imot ser det ut til at vi har å gjøre med et alvorlig, men forholdsvis begrenset problem, og at forekomsten har vært stabil i lang tid. Antallet kvinner som årlig overnatter på krisesentrene har for eksempel ikke variert nevneverdig i løpet av de tyve siste årene.

ET POENG TIL, som også er vel verdt å nevne, er at volden heller ikke later til å ramme sosialt blindt. Ingen sjikt av befolkningen går fri, men problemet er etter alt å dømme langt mer utbredt i lavere enn i høyere samfunnslag. Utsagn av typen 'kvinnemishandling foregår overalt - uavhengig av status og velstand', framstår derfor som en sannhet med modifikasjoner.

De omfangstallene som både Amnesty og Bekkemellem har referert til, omfatter begge de omtalte voldsformene, men dreier seg etter alt å dømme mest om episodisk partnervold. Slik vold skal ikke bagatelliseres. Tvert imot - forekomsten tilsier at dette er et stort problem, som selvsagt kan oppleves som både krenkende og vondt av dem som rammes. Men den episodiske partnervolden må ikke forveksles med grov kvinnemishandling.

Det er viktig å være redelig når man formidler forskningsfunn. Det betyr selvsagt ikke at vi motsetter oss kritiske diskusjoner om kunnskapsproduksjonen på det aktuelle området - også forskning om vold mot kvinner kan være belempret med feil og svakheter. Men når man omtaler dokumentasjon om omfanget av slik vold, må det spesifiseres hva slags krenkelser eller overgrep det dreier seg om, og hvilket tidsrom forekomsttallene refererer til. Å overdrive utbredelsen, selv i beste mening, er en farlig strategi i lengden. Ikke bare stiller dette forskningen på feltet i et underlig lys, slik misvisende 'opplysningsvirksomhet' vil antakelig også kunne bidra til å undergrave formidlerens troverdighet og legitimitet. Og det vil kampen mot volden neppe være tjent med.